

Hilaire, τὸν Remusat, τοὺς ἱεροφάντας τῆς πνευματικῆς ἀναγεννήσεως τῆς νεωτέρας Γαλλίας, οἵτινες ἀπὸ τοῦ κοινοβουλευτικοῦ βήματος καὶ ἀπὸ τῶν δημοσιογραφικῶν ἔδωλίων μεταβαίνοντες εἰς τὰς ὑψηλὰς καθηγητικὰς ἑδρας ἐζωογονοῦν μὲν τὰ γράμματα διὰ τῆς αὔρας τῶν περὶ ἐλευθέρου βίου ἀγώνων, τοῦτους δὲ καθίστων ἐπιστημονικωτέρους, χαριεστέρους καὶ ἀποτελεσματικωτέρους. Τότε ὁ Σατωβριάν καὶ ἡ κυρία Στάελ καὶ ὁ **Benjamin Constant** ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνος ἤδη καταθιμβώσαντες τοὺς συγγρόνους ἀναγκάζουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν θιασωτῶν αὐτῶν νὰ παρακολουθήσωσιν αὐτοὺς ἀπὸ τῆς σκηνῆς τῶν πρακτικῶν διαμαχῶν εἰς τὴν ὑψηλοτέραν σκηνὴν τῆς φιλοσοφίας, τῆς ἱστορίας ἢ τοῦ ἠθικολόγου μυθιστορήματος, διότι εἰς πᾶσας ταύτας τὰς σταδιοδρομίας σχεδὸν πρωταγωνιστοῦσι· τότε οἱ Βερανζιέροι καὶ οἱ Delavigne καὶ οἱ Βίκτωρες Οὐγγὼ ἐμπνεόμενοι μὲν ἐκ τῆς νέας ζωῆς τῆς πατρίδος αὐτῶν, ἐνθουσιῶντες δὲ ἐκ τοῦ μεγαλείου τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος καὶ τῆς πυρίνου ἀναγεννήσεως τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ βλέπουσι τὰς κεφαλὰς αὐτῶν περικοσμουμέναις διὰ δαφνῶν ἀμαράντων, ὧν φύλλα τινὰ ὡς ἱερὰ μνημόσυνα κατέχει ἡδη πᾶσα καρδία Ἑλληνική, διότι ἀπὸ τῶν κορυφῶν τοῦ ἡμετέρου Παρθνασοῦ κατῆλθε κυρίως ἡ ἐμπνεύσασα αὐτοὺς Μοῦσα.

Ἡ νέα ἐξέγερσις τῆς Γαλλίας κατὰ Ἰούλιον τοῦ 1830 νέαν ὄψιν δίδει εἰς τὴν Εὐρώπην, ἥτις ἀφ' ἐνός μὲν χαιρετίζει τότε τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ζηλευτοῦ Κράτους τοῦ Βελγίου, ἀφ' ἑτέρου δὲ βλέπει συμπληρούμενον ἐν Ἀγγλίᾳ τὸ ἔργον τῆς τε πολιτικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀναμορφώσεως, ὅπερ ἤρξατο ἀπὸ τοῦς οἰκονομικοῦς Γεωργίου Κάνιγγος. Ἐκ τῶν ἐν Γαλλίᾳ τῶν μεταβολῶν, εἰς ἃς πρωταγωνιστοῦσιν οἱ τέως καθηγηταὶ καὶ δημοσιογράφοι, συνταρασσόμενοι οἱ ἐν τῇ Μ. Βρεττανίᾳ δεσποτικοὶ ἀνοίγουσι τὰς θύρας τοῦ κοινοβουλίου εἰς τοὺς τέως ἀποκεκλεισμένους καθολικοὺς καὶ ἀναγκάζονται νὰ εὐφύνωσι τὸ ἐκλογικὸν δικαίωμα ἐλαττοῦντες τὰς τάξεις τῶν θητῶν καὶ ἀναβιβάζοντες πολλοὺς ἐξ αὐτῶν εἰς τὰς τάξεις τῶν ἐλευθέρων πολιτῶν.

Ἀλλὰ τὸ ἀναμορφωτικὸν πνεῦμα ἐξακολουθεῖ ὁσημέραι θερμι-